

Těm z cizinců, kteří se připojili k Hospodinu, aby mu sloužili a z lásky k jeho jménu se stali jeho služebníky, praví : „Všechny, kdo dbají na to, aby neznescověovali den odpočinku, kdo se pevně drží mé smlouvy, přivedu na svou svatou horu a ve svém domě modlitby je oblažím radostí, jejich oběti zápalné a obětní hody dojdou na mém oltáři zalíbení. Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy.

Sestry a bratři, ocitli jsme se ve druhé polovině kalendářního roku. Tento čas nám každoročně nabízí zamyšlení nad velkými postavami českých dějin. V kalendáři máme státní svátky, máme si připomenout Cyrila s Metodějem, Jana Husa. **Tito služebníci přijali Boží slovo za smysl svého života, otevřeli se Boží lásce a snažili se o to, aby se i druzí lidé, žijící v neznalosti Spasitele, jeho života, díla, vykupující moci, mohli zaradovat z Evangelia.**

V těchto dnech si také na mnoha místech připomínáme dostavbu a slavnostní otevření našich kostelů – nejčastěji Husových sborů. **Naši předkové toužili po církvi, která se bude scházet, modlit se, žít v jednotě a svornosti.**

Ta touha zde byla odedávna. Je zvláštní, že o Bohu hovoříme, že je všudypřítomný a stejně zde vždy byla místa, kde se s Božím přebýváním jaksi více počítalo. Jako by Bůh – všudypřítomný- chtěl být přece jen někde víc. Starý zákon to vyjadřuje tak, že Bůh přebývá v nebi a na zemi ve svatyni bydlí jeho Jméno nebo taky jeho Sláva. **Bůh nechce být daleko. Mezi našimi domy chce mít svůj dům. Chce přebývat s námi. Proto přichází.**

Dnes na tomto místě si připomínáme i výstavbu této kaple na Ostravici. Asi mnozí bez povšimnutí přejdou a nic je nezaujme. Jiní si všimnou pamětní desky či zvonice a uvědomí si, že jde o kapli. **My k tomuto místu směřujeme, aby naše putování mělo cíl.** Aby se sem člověk dostal, musel a musí vynaložit určitou námahu. Dnešní doba tu fyzickou dokáže zrelativizovat, takže vlakem či autobusem jezdí čím dál méně lidí a většinou využijí pohodlí auta, které zvládne i závěrečné stoupání. Ale důležitý je úmysl být spolu jako církev, navštívit poutní místo a uchovat v srdci i mysli tento zážitek.

Poutní bohoslužba se koná pod širým nebem. To je jiné, než na co jsme zvyklí. Více „exotické“, ale i riskantní. Můžeme čelit slunci, dešti, větru, můžeme hůře slyšet než uvnitř kostela. A přece je tu převažující ráz děkovný, chválicí Boha a jeho věrné svědky.

Cyril s Metodějem jsou příkladem mravní čistoty a úžasné píle. Přijali úkol jít na misie na území Velkomoravské říše a třeba o Cyrilovi se dočítáme: „Více než učenost dával najevo tiché chování. Hovořival s těmi, s nimiž to bylo prospěšnější, vyhýbaje se druhům zabočujícím na scestí“. Byli to vynikající učenci své doby. Misionářů před nimi na našem území bylo samozřejmě více, ale křesťanství zde kořeny nezapustilo. Hlavně proto, že k nám přicházelo cizím jazykem a nejednou s mocí a násilím. Cyril a Metoděj působili bezúhonným osobním životem, promlouvali srozumitelně, proto získávali více posluchačů a svědků, kteří se učili křesťanským pojmům a modlitbám. Oběma vděčíme za křesťanskou víru a první slovanské knihy.

Zhruba o 200 let později žil Prokop, kněz – poustevník a posléze opat Sázavského kláštera. Tam se nestarali příliš o dobré živobytí, ale modlili se, účastnili bohoslužeb a psali knihy. V jiných kláštorech to bylo obdobné, ale v tomto nezněla latina jako všude jinde, ale právě starý slovanský jazyk. Navazovali tak na tradici Cyrila a Metoděje. Prokop stál v čele kláštera mnoho let a v jedné kronice o něm čteme: Byl pastýřem radostně vlídným a laskavě dobrotivým.

Uplynulo dalších 400 let a Bůh má mezi svými svědky a kazateli v Čechách jednoho obzvláště horlivého – Mistra Jana Husa. Byl to člověk věrný evangeliu, milovník pravdy, který se stal známým svým působením v Betlémské kapli. Kázal v ní 10 let od roku 1402 – 1412, než musel opustit Prahu. Kázal jazykem českým, srozumitelně, někdy až příliš jasně.

Lidé si o jeho kázáních povídali, ztotožňovali se s jejich obsahem, protože promlouval přímo do jejich životů, domovů a srdcí. Nebál se ani pokárat nehodné vladaře i služebníky církve. **Zachovávat Boží přikázání, to je úkol všech. I tak zní jeho odkaz.**

Dnes víme, jak je těžké obstát před Bohem a někdy taky před sebou navzájem. **Pout' měla vždy také očištný ráz. Poutníci si uvědomovali své chyby, hříchy a chtěli dát najevo, že se sebou chtějí ještě něco dělat. Vydat se na pout' znamenalo počítat i s tím, že nedojdu. Ale o všem rozhoduje Pán života i smrti.**

Nejsme dokonalí. Ale zde můžeme nacházet radost, že máme kapli se zvonící, příslib Boží přítomnosti a proto taky s vděčností vzpomínáme na naše předky, kteří stavěli tento dům v potu tváře a nyní jsou už na věčnosti. Oni patří k nám a jsme všichni církev. **A my se také snažíme pečovat a to nejen o budovy. Vždyť jak říká apoštol Pavel, chrámem Ducha svatého je člověk – tělo, duch i duše.**

V očích křesťanů je církev jako dům, ve kterém jsou ti, co tu kdysi bydleli a modlili se, jsme tu nyní my a po nás přijdou další. Tady umísťujeme nejkrásnější ideály lidstva. Tento dům však je také stále znečišťován hříchem, ale to upřímné věřící mrzí daleko více, než tzv. kritiky všeho i církve. A víte, jak poznáte rozdíl mezi tím, kdo mluví kriticky a přesto Krista miluje a mezi tím, kdo kritizuje a je mu to jedno? Protože ten první se stará o očistu svou i milované církve, ten druhý by nejraději vše zbořil, zničil, vyřešil jednoduše a snadno.

Svědkové víry, ti opravdoví, se často stávali také mučedníky. Sluší se jim poděkovat a zároveň prosit, aby přišli další svědkové pro dnešní svět, pro naši komplikovanou dobu. Ponejvíce se sluší, abychom se zamysleli nad svými životy.

Odkaz našich předků je i v tom, že věděli, že modlit se a naslouchat Bohu je podstatné pro život. Žijeme v tzv. postmoderní době, jako bychom znovu hledali, jak spolu komunikovat, jak vést dialog. S Bohem i s lidmi. Máme mobily, internet, televizi, naše životy doprovázejí neustálé zvuky a přece jako by tato civilizace zmírala na to nejpodstatnější – je málo skutečného a hodnotného styku mezi lidmi, i když spolu pořád mluvíme.

Sestry a bratři, vrcholné okamžiky v dějinách lidstva, našeho národa i v našem osobním životě se nekryjí s obdobími ekonomického růstu či mimořádných odměn v zaměstnání. Ty slavné chvíle přímo souvisejí s tím, že se určití lidé postavili do služby a vydali se bližním.

Na závěr snad jen toto: Vznik naší kultury souvisí s křesťanskou misíí. Jít ke kořenům znamená najít Krista, Světlo světa. Proto předzpěv k evangeliím od Cyrila obsahuje toto: Slyšte všichni lidé slovanští, slyšte Slovo, od Boha přišlo, slovo jež krmí lidské duše, slovo jež sílí srdce i rozum, slovo to, jež vede k poznání Boha! Amen.